

Opilec Václav Havel

Jiří Wolf

Když byl Václav Havel ze zdravotních důvodů propuštěn z Borů (míním, že to bylo v roce 1983, tedy v roce, kdy jsem byl znovu zatčen a poslán do kriminálu), pracoval jsem u Dopravního podniku Metro a to na stanici Kačerov. Měl jsem krásnou a slušivou uniformu dozorčího v barvě hnědé a abych řekl pravdu, měl jsem s ní u ženských úspěchy. Takhle jednou po práci, míním, že to bylo na jaře, jsem s velkou námahou nakoupil nedostatkové ovoce a šel za Václavem Havlem na internu do nemocnice Pod Petřínem. Prý už mu je po tom zápalu plic lépe a může přijímat návštěvy rodinných příslušníků a přátel. To jsem se dozvěděl od Aničky Šabatové.

Maroda jsem našel na nemocniční chodbě, která tam seděl obklopen chumlem přátel a rodinou na bílé lavici, celý chudák zbědovaný a hubený. Tak jsme tiše kecali o všem možném, anžto v nemocničním županu obejdovali na chodbě dva „důkladně zamaskovaní“ tajní. Já marodovi předal ovoce, však Václavovi to radost neudělalo. Olga mne poprosila, abych skočil do pokoje Vaška a vyčistil jeho stolek a lůžko od alkoholu. Podala mi velkou igelitovou tašku a řekla: "Jiří, hlavně se tam dostaň nenápadně, ať nemá Vašek žádné podezření." S tím, že si musím odskočit na záchod jsem úspěšně dorazil do jeho pokoje a začal důkladně očišťovat jeho nemocniční lůžko od pekelného zlořádu.

Jen pod matrací bylo na dvacet lahviček tvrdého alkoholu, pod polštářem jich bylo napěchováno pět a noční stolek byl nappán chlastem, že mi ta igelitka od Olgy nestačila. Nakonec jsem ty I "vitamínové" dárečky od jeho přátel musel cpát do služebního kabátu. Už jsem se chtěl vydat z pokoje nazpět na chodbu ku přátelům, když tu znenadání stál u mne Václav, který asi vytušil, co jsem s jeho ženou upekl za lumpárnu! Řekl jsem mu: "Vašku, Václave, to Tvoje dušinka Olga nařídila, já za nic nemohu, s ní si to vyříd'. Uznej, ten chlast Tě zničí, a potom, vždyť jsi vážně nemocen a potřebuješ se především uzdravit. Havel na mne vrhl prosebné oči: "Jirko, nech mi tu alespoň jednu malou lahvičku, prosím, chceš, abych Tě poprosil na kolenou, nech mi tu jen jednu jedinou". Těm jeho smutným kukadlům alkoholika se prostě nadalo odolat a jednu láhev rumíčku jsem mu strčil pod polštář.

Proč to píši. Nedokáží si představit, kolik tvrdé měny, našich peněz atd.. se vydalo na mejdany, kdy chlast v bytech lepších disidentů tekł doslova proudem, kdy se platilo za narvané hospody, kdy si šlechta Charty užívala peněz a vyloženě rozkrádala a rozhazovala peníze o které venku žádala pro naše rodiny, balíčky do kriminálů atd. Svě o tom ví i Petr Cibulka a další vězni svědomí, kteří se dostávali do vězení. Nebylo nás po těch kriminálech mnoho, ale peněz na nás se posílalo z celého západního demokratického světa a to hodně. Jednalo se o velké finanční částky, o které se disent dělil dokonce s režimem pěkně na půl! Do dnešního dne nedokázal Havel odpovědět prof. Janouchovi na otázku: Kam, že se poděly všechny peníze, které ze zahraničí posílal do tehdejšího Československa? To by především zajímalo bývalé politické vězně. A nešlo jen o peníze od profesora Janoucha, ale i od křesťanských organizací atd.

Chcípali jsme ve vazbách, co hladu jsme tam zažili, do pracovních táborů jsme šli zesláblí s podvážou a nemohli řádně plnit tvrdé výkonové normy, rozesílali jsme na všechny strany žádosti o nějaké peníze na nákup jídla, rozesílali jsme balíčky s prosbou o zaslání dvukilového potravinového balíčku s nějakým jídlem, že máme hlad. Jídla ve vězení bylo málo a věru špatné. Polovina zubů se mi v puse rozsypala, hlady jsem šílel. A kdo si vzpomněl? Dostal jsem za dva roky vazby jen jeden balíček od Aničky Šabatové! Havel mi mohl poslat do vazby v Ruzyň na mé konto peníze - i další z té šlechty! Mohli zfalšovat odesílatele a peníze bych na vazbě dostal, ale nikdo mi nic neposlal. Ani ubohou jednu korunu!

V bytech šlechty Charty se jídlo nakupovalo výhradně v Tuzexu! Každý svátek v těchto rodinách, narozeniny a jiné slavnosti, to vše se odbývalo v neuvěřitelných žranicích a chlastu! Přístup k penězům z venku měl ale jen někdo. To si tahle parta hyen dobře hlídala a nikoho dalšího mezi sebe nebrala. Havel a jeho parta, tyto hyeny dál prosila Západ, že peněz je málo, a o další a další peníze na advokáty žádala - povětšinou jsme měli ex offo - na balíčky atd. pro nás politické vězně. Jako prasata žila tahle parta, šlechta Charty 77 z našeho hladu, utrpení a sociální bídy! To se nikdy neodpouští! Patolízalové dostávali peníze ze západu na chlast a děvky! Jednalo se převážně o peníze, které měli končit v rodinách politických vězňů, aby nedocházelo k rozpadům manželství z finančních důvodů.

Celá tahle banda, spojená tak morální kolektivní vinou, dostala pak od Havla koryta. Skuteční bojovníci proti totalitě nedostali po roce 1989 nic! Byla tu vážná obava, že by tito militantní antikomunisté požadovali legální zrušení KSČ a to podle dokumentu OSN z roku 1948, že by požadovali potrestání zločinců, odebrání jejich nakradených majetků, zákaz práce komunistů v justici, policii, atd. A pan V. Havel se přece na své tajné návštěvě v Moskvě - ještě před 17. listopadem 1989 - dohodl s tamní mocí, že k něčemu takovému nedojde. Proto si Moskva zvolila opilce Havla za nového prezidenta, člověka, který je ochoten ke "kompromisům", tedy zrady na vlastním národu, slabocha a megalomana, schopného podvádět, lhát a zapírat. K této morální deformaci inklinují především opilci! Pamatuji si, jak za totality objížděli kriminály záhadní muži v drahých oblecích s ruským přízvukem a prováděli s námi pohovory na téma: "Kdyby v této zemi došlo ke změně režimu.." Jen sondažovali, jak jsme na tom s morálkou, jestli jsme ochotni zradit své ideály.

L.P. 1990. Psal mi z USA spoluautor připravované knížky k vydání "Dobrý voják Wolf" Stuart Rawlings, že by nutně potřeboval fotku pana prezidenta a moji maličkosti do knížky, která má již vyjít a že kvůli tomu musí urychleně letecky do Prahy. Já z toho nadšený zrovna moc nebyl, arciž knížka měla být o mně a ne o V. H., ale Stuart mne ku focení nakonec v Praze přemluvil.

Setkání s bývalým panem prezidentem se uskutečnilo ve velmi krátké době v Rybárně. Jak ješita zjistil, že se bude fotit do USA, schůzku značně urychlil. Rybárna je, čtenáři, malá restaurace přímo pod okny domu Václava Havla hned u břehu královského vodotoče Vltavského. V restauraci, která byla vyhrazena jen pro pana prezidenta, tam již seděl pan kancléř, osobní miláček Sašenka, který se po bývalé člence KSČ paní R. Klímové stal velvyslancem v USA. Dále u stolu bylo několik přátel pana Havla a pár goril (StB) z jeho doprovodu.

Václav se u stolu líbezně usmíval a decentně lžičkou ujídal ze zmrzlinového poháru. Bylo na něm vidět, že mu chutná. Mr. Stuart udělal rychle pár snímků a objednal si kávu. Já peníze neměl a proto jsem vedle Havla seděl na suchu. Přítomná Olga, tedy jeho manželka, byla nadmíru spokojená, že manžel není zase ožratý jako dělo a tudíž mají v rodině velký svátek. Aby ne, když si svého opilce dobře hlídala, aby se jako ničeho, co zavánělo alkoholem nenapil. Václav si objednal už třetí zmrzku a opět na něm bylo vidět, že mu pohár s jahůdkou chutná. "No vidíš, Václave, že to jde i bez toho chlastu", chválila svého abstinujícího manžílka Oluška.

Václav se mne ptal, co dělám a jak se vůbec mám. "Díky tvému nařízení, Vašku, že Wolf nesmí dostat žádnou práci v KC OF, ani jinou funkci, se mám fakt blbě. Ale to asi víš, ne? Bydlím dál v přístřešku za Jedličkárnou, v jedné malinké hygienicky závadné místnosti, a dál hážu lopatou uhlí do kotle." Tak jsem mu řekl popravdě, jak si náramně žiji. "Chceš snad, Vašku, popřít, že jsi nevydal ten příkaz o mé osobě a o dalších, jako je Petr Cibulka, Ruda Battěk... abys jen ty vynikl, likvidovals kolem sebe, megalomane, nejlepší lidi a ještě máš tu drzost se mne ptát, jak já se mám?" Byl jsem pěkně naštván. „Jdu pryč! Nebýt tady Stuarda, tak jsem k tomu focení nesvolil! Doprdle, co tu vůbec dělám! Jdu domů!"